

1. série

Řešení zasílejte do 13. října 2003

Byl slunný prázdninový den. Bára s Matějem se vydali na starobylý hrad. Procházeli se skromně vyzdobenými místnostmi, až přišli do jedné, která byla něčím zvláštní. Na stole byly různé křivule, nádoby a roztodivné nástroje. V polici byla uložena spousta knih a na stěnách byly napsány podivné nápisy. Bára a Matěj byli tak zaujati, že si ani nevšimli, že paní průvodkyně s ostatními návštěvníky už dávno odešli.

„Podívej“, povídá Bára, „tady na krbové římse je kamenná soška nějakého ptáka.“

„A nad tím nápis, ale jde to špatně přečíst. Je tam:“

*Vyslovíš-li mé jméno za zvuku zvonu,
propustím toho, kdož je s dobrem spolčen!*

„Toho, kdo je spolčen s dobrem? Tomu musíme pomoci!“ Vykřikla Bára.

„Jaké to ale jen může být jméno?“ Přemýšlel Matěj a omylem se opřel o knihovnu tak, že vypadla velká kniha. Otevřela se a Matěj s Bárou mohli číst.

J-II-1-1

Jsmo tři bratři. Každý z nás má jinou barvu pláště a je spojen s jiným zvířetem. Já sám mám rudý plášť a nemám hadí jazyk. Děsus nemá orlí zrak. Ten, který má vlčí sluch, má ohnivý plášť. Zlovus nemá černý plášť.

Mordus nemá hadí jazyk ani rudý plášť.

Ale pozor, vyslovíš-li za zvonění jméno některého z mých bratří, vězně již nikdy nevyšvobodíš!

Bára a Matěj jméno vyluštili. Byli plni očekávání, co se asi stane. Trochu se i báli. Zvon začal odbíjet pátou. Společně vyslovili věznilovo jméno. V tom zvon udeřil ohromnou ranou ještě jednou. Celý hrad se zatřásl až z krbové římsy spadla soška ptáka. Ale nerozbila se. Naopak. Obživila! Živý pták vyletěl zpět na římsu.

„Dobrodinci moji! Upřímně vám děkuji a vítám vás na hradě svého pána bílého čaroděje Moudrovous. Jmenuji se pan Kos ze Severova. Uvěznil mě temný čaroděj, jehož jméno již znáte. Ovšem to mi nejde do hlavy. No, teď

mi dovolte, abych se vzdálil. Temný čaroděj se svými bratry vězni mého pána, strážce moudrosti a vědy. Musím ho zachránit!“

„Počkej,“ nenechali ho odletět, „půjdeme s tebou!“

„Ne, ne, ne,“ spustil Kos. „Je to moc nebezpečné a nevím, jestli vám můžu důvěřovat. Museli byste složit zkoušku a ...“

„Jakoupak zkoušku?“ Nenechala se Bára odbýt. „Vysvobodili jsme tě ze zakletí, tak nám věřit můžeš, ne?!“

„No, to mi nejde do hlavy, jak jste to udělali,“ podivoval se Kos.

„Hm, otevřela se tahle kniha a byla v ní hádanka, tak jsme jí vyluštili,“ vysvětloval Matěj.

„Co?! Vy dovedete číst z Velké Knihy Všech Čarodějů? Tak tomu říkám štěstí. Dobře, vezmu vás s sebou, ale musíte být ostražití. Půjdeme do Říše Zla, které vládnu tři bratři, temní čarodějové Děsus, Mordus a Zlovus. Bude to tam skutečně nebezpečné. Vezměte Knihu a pojdte za mnou.“

Poslechli Kosa a prošli krbem do černé chodby.

„Tak snad by bylo slušné, kdybyste se také představili, ne?“ Pošťouchl je Kos.

„Já jsem Matěj a to je Bára. Chodíme spolu do školy. Po prázdninách půjdeme už do osmičky.“

„No, sice nevím, co to prázdniny jsou a co znamená jít do osmičky, ale doufám, že tam vážně půjdete. Protože až projdeme tímto zrcadlem, nemůžeme se už nikdy vrátit.“

„A jak jím projdeme?“ Zeptala se Bára.

„Otevřete knihu a přečtete další hádanku.“ Vyzval je Kos.

J-II-1-2

*Zrcadlo otevřete, pokud správně rozmístíte závaží do obrazců:
Máte patnáct závaží. Do kruhu jich dejte devět. Do trojúhelníku takéž
devět. Nakonec pak do čtverce jen sedm.*

V tom se na podlaze objevily obrazce a také velké figurky. Společně je rozmístili tak, jak jim radila Kniha. Zrcadlo se rozplynulo. Ocitli se v kruhové místnosti, která neměla nikde žádné dveře ani okno, jen na jednom místě na obvodu místnosti byl namalován kříž. Kos na nic nečekal a vyzval děti, aby přečetli další úkol.

J-II-1-3

Východ z místnosti najdete na podlaze v těžišti rovnoramenného trojúhelníku. Kříž je jedním z jeho vrcholů. Jeho základna je proti kříži a prochází středem celé místnosti.

Pozn.: Uvědomte si, že střed místnosti - kružnice neznáte. Znáte jen kružnici (zvolte si vhodný poloměr) a na ní jediný bod - kříž.

Tři kamarádi místo našli. Nic na něm ale neviděli. Postavili se přímo na něj. Podlaha se propadla! Letěli někam dolů a dolů. Naštěstí přistáli v malém jezírku.

„Koho to sem čerti nesou!“ spustila na ně ohyzdná babizna, která u jezírka bydlela. „Hned odsud zmizte!“

„My rádi zmizíme, jen nám porad, kudy dál.“

„A podívejme na chytrou kosí hlavičku. Ode mě by chtěli poradit. Dobrá, poradím vám, ale nejdříve musíte poradit vy mně.“

J-II-1-4

Pro můj lektvar krásy musím do žejdlíku přidat prášek z hadího jedu. Když jsem ho vařila poprvé, dala jsem tam prášku málo. Moje kočka po něm sice přestala koktat, ale krásnější nebyla. Když jsem ho vařila podruhé, dala jsem do stejného množství lektvaru dvakrát větší množství hadího prášku. Ale i to bylo stále málo. Avšak ke správnému účinku, stačilo už jen dvakrát menší množství hadího prášku než v prvním případě. Jaké množství prášku jsem dala do žejdlíku v prvním případě a jaké mám dát nyní, aby lektvar účinkoval správně?

Kamarádi babizně poradili a ta jim na oplátku ukázala cestu dál. Dokonce jim přidala nějaké jídlo. Právě šli po úzké lávce. Pod nimi se rozprostírala hluboká propast. Cesta byla únavná. Všude šero, lávku osvětlovali jen vzdálené louče. Už už se blížili ke konci, když najednou kus lávky chyběl. Aby se dostali na druhý konec, bylo nutné spustit padací most. Ale jak na to?

„Co budeme dělat? Ty to můžeš přeletět, ale my nepřeskočíme,“ dumal Matěj.

„Máme se podívat do Knihy?“ Zeptala se Bára.

„Ano, podíváme se,“ přitakal Kos.

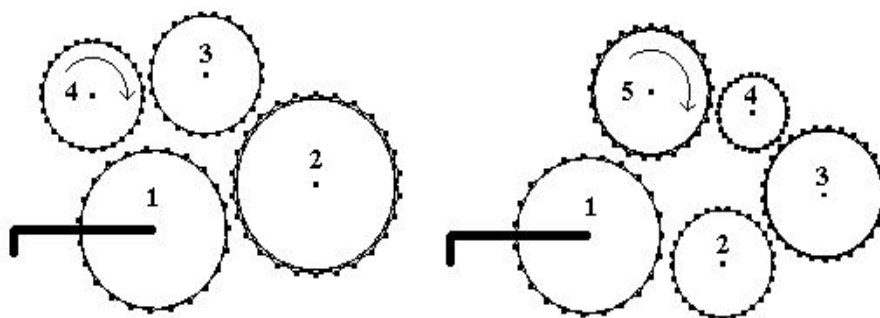
J-II-1-5

Padací most ovládá stroj sestavený ze čtyř nebo pěti ozubených kol, které zapadají do sebe tak, že tvoří cyklus.

Poslední kolo se musí ve vyznačeném směru otočit právě třikrát. Prvním kolem můžete však otočit právě jednou.

Máte kola s 5, 10, 15, 20, 25, 30, 35, 40, 45, 50, 55, 60 a 65 zuby. Jaké z nich vyberete a jakým směrem otočíte první ozubené kolo?

Nezapomeňte, že jako vždy, máte jen jediný pokus.

Sestavili stroj a Kos otočil klikou. Hurá, padací most se spustil! Bára, Matěj i Kos vešli do malé útulné jeskyně. Hořel tu oheň a bylo tu několik kožešin. Rozhodli se, že zde přespí. Měli za sebou přeci jen náročný den!